

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 566/2553

บริษัทเอกอุตมค้าข้าว จำกัด โจทก์ บริษัทให้ หลี ไรซ์ มิลล์ จำกัด กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 852, ป.วิ.อ. มาตรา 39, พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 7

ย่อ / หลักกฎหมาย

กรณีคดีอาญาเล็กน้อยที่บัญญัติไว้ใน พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 มาตรา 7 เป็นกรณีที่มูลหนี้ที่ผู้กระทำความผิดได้ออกเช็คเพื่อใช้เงินนั้นได้สิ้นผลผูกพันไปก่อนที่จะศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด ในคดีอาญา โดยไม่จำเป็นที่โจทก์และจำเลยทั้งสองต้องทำสัญญา ประนีประนอมยอมความกันในคดีอาญา มูลหนี้ตามเช็คพิพาทในคดีนี้โจทก์ได้ฟ้องจำเลยทั้งสองให้ชดใช้เงินเป็นคดีแพ่งของศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ต่อมาโจทก์และจำเลยทั้งสองทำสัญญา ประนีประนอมยอมความกัน ศาลแพ่งกรุงเทพใต้พิพากษาตามยอมคดีถึงที่สุดไปแล้ว ผลของสัญญาประนีประนอมยอมความยอมทำให้สิทธิของโจทก์ที่จะเรียกร้องให้จำเลยทั้งสองชำระเงินตามมูลหนี้ในเช็คพิพาท เป็นอันระงับสิ้นไปตาม ป.พ.พ. มาตรา 852 โจทก์คงมีสิทธิเรียกร้องให้จำเลยทั้งสองชำระหนี้แก่ตนตามสัญญาประนีประนอมยอมความเท่านั้น โจทก์ไม่มีสิทธิจะเรียกร้องให้จำเลยทั้งสองรับผิดชอบในมูลหนี้ตามเช็คพิพาทได้อีก ดังนั้น หนี้ที่จำเลยทั้งสองได้ร่วมกันออกเช็คพิพาทเพื่อใช้เงินจึงเป็นอันสิ้นผลผูกพันไปก่อนที่จะศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด คดีจึงเป็นอันเล็กน้อยตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 มาตรา 7 สิทธิของโจทก์ในการนำคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 มาตรา 4 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91 และนับโทษจำเลยที่ 2 ต่อจากโทษของจำเลยที่ 2 ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2285/2550 ของศาลชั้นต้น ศาลชั้นต้นไต่สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ 2 รับว่าเป็นบุคคลเดียวกับจำเลยที่ 2 ในคดีที่โจทก์ขอให้ลงโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 มาตรา 4 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ปรับจำเลยที่ 1 กระทงละ 60,000 บาท รวม 3 กระทง คงปรับ 180,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 กระทงละ 1 ปี รวม 3 กระทง คงจำคุก 3 ปี และนับโทษจำเลยที่ 2 ในคดีนี้ต่อจากโทษของจำเลยที่ 2 ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2285/2550 ของศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ เนื่องจากสิทธินำคดีอาญามาฟ้องของโจทก์ระงับ โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันออกเช็คพิพาทให้แก่โจทก์ และมูลหนี้ตามเช็คพิพาทคดีนี้โจทก์ได้ฟ้องจำเลยทั้งสองให้ใช้เงินในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 7559/2550 ของศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ต่อมาโจทก์และจำเลยทั้งสองได้ทำสัญญาประนีประนอมยอมความกัน ศาลแพ่งกรุงเทพใต้พิพากษาตามยอมคดีถึงที่สุดไปแล้ว มีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกา

ของโจทก์ว่า สิทธินำคดีอาญามาฟ้องของโจทก์ระงับไปแล้วหรือไม่ เห็นว่า มูลหนี้ตามเช็คพิพาทในคดีนี้ โจทก์ได้ฟ้องจำเลยทั้งสองให้ชดใช้เงินตามคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 7559/2550 ของศาลแพ่งกรุงเทพใต้ต่อมาโจทก์และจำเลยทั้งสองทำสัญญาประนีประนอมยอมความกัน ศาลแพ่งกรุงเทพใต้พิพากษาตามยอมคดีถึงที่สุดไปแล้ว ผลของสัญญาประนีประนอมยอมความยอมทำให้สิทธิของโจทก์ที่จะเรียกร้องให้จำเลยทั้งสองชำระเงินตามมูลหนี้ในเช็คพิพาท เป็นอันระงับสิ้นไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 852 โจทก์คงมีสิทธิเรียกร้องให้จำเลยทั้งสองชำระหนี้แก่ตนตามสัญญาประนีประนอมยอมความเท่านั้นโจทก์ไม่มีสิทธิจะเรียกร้องให้จำเลยทั้งสองรับผิดชอบในมูลหนี้ตามเช็คพิพาทได้อีก ดังนั้นหนี้ที่จำเลยทั้งสองได้ร่วมกันออกเช็คพิพาทเพื่อใช้เงินจึงเป็นอันสิ้นผลผูกพันไปก่อนที่จะศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด คดีจึงเป็นอันเลิกกันตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 มาตรา 7 สิทธิของโจทก์ในการนำคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 ที่โจทก์ฎีกาว่าโจทก์ทำสัญญาประนีประนอมยอมความกับจำเลยทั้งสองเพื่อระงับข้อพิพาทในทางแพ่งเท่านั้น โดยโจทก์ยังสงวนสิทธิในการดำเนินคดีอาญากับจำเลยทั้งสองต่อไป เมื่อโจทก์และจำเลยทั้งสองไม่ได้ตกลงประนีประนอมยอมความกันในคดีอาญา สิทธิเรียกร้องดังกล่าวจึงไม่มีผลผูกพันในคดีอาญา และไม่ต้องด้วยมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 ที่ใช้บังคับในกรณีที่คู่ความตกลงทำสัญญาประนีประนอมยอมความกันในคดีอาญานั้น เห็นว่า กรณีคดีอาญาเลิกกันตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 มาตรา 7 เป็นกรณีที่มูลหนี้ที่ผู้กระทำความผิดได้ออกเช็คเพื่อใช้เงินนั้นได้สิ้นผลผูกพันไปก่อนที่จะศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดในคดีอาญา โดยไม่จำเป็นที่โจทก์และจำเลยทั้งสองต้องทำสัญญาประนีประนอมยอมความกันในคดีอาญา ดังนั้น เมื่อโจทก์และจำเลยทั้งสองได้ทำสัญญาประนีประนอมยอมความกันในคดีแพ่งดังกล่าว และศาลได้พิพากษาตามยอมคดีถึงที่สุดไปแล้ว ผลของสัญญาประนีประนอมยอมความยอมทำให้สิทธิเรียกร้องซึ่งแต่ละฝ่ายได้ยอมสละนั้นระงับสิ้นไป และทำให้แต่ละฝ่ายได้สิทธิตามที่แสดงในสัญญานั้นว่าเป็นของตนดังที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 852 ดังวินิจฉัยมาข้างต้นแล้ว อันทำให้มูลหนี้ที่จำเลยทั้งสองได้ออกเช็คพิพาทเพื่อใช้เงินนั้นได้สิ้นผลผูกพันไปก่อนที่จะศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดในคดีอาญา คดีในส่วนอาญาจึงเป็นอันเลิกกันตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 มาตรา 7 ซึ่งมีผลให้สิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับไปแล้ว ที่ศาลอุทธรณ์ให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน

องค์คณะ

บุญรอด ตันประเสริฐ · เฉลิมเกียรติ ชาญศิลป์ · กรองเกียรติ คมสัน

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/566/2553>